

מסכת מכות

פרק א'

א. כיצד היעדים נעשים זוממים, מעדין אלו באיש פלוני שהוא בן גירושה או בן חלוצה, אין אומרים יעשה זה בן גירושה או בן חלוצה תחפיו, אלא לוקה ארבעים. מעדין אלו באיש פלוני שהוא חייב לגלות, אין אומרים יגלה זה תחפיו, אלא לוקה ארבעים. מעדין אלו באיש פלוני שגרש את אשתו ולא נתן לה כתבתה, והלא בין היום ובין לאחר סופו לתן לה כתבתה, אומדין כמה אדם רוצה לתן בכתבתה של זו, שאם נתקלמנה או נתגרשה, ואם מתה יירשנה בעלה. מעדין אלו באיש פלוני שהוא חייב לחברו אלף זה על מנת לתנו לו מכאן ועד שלשים יום, והוא אומר מכאן ועד עשר שנים, אומדין כמה אדם רוצה לתן וייה בידו אלף זו, בין נותנו מכאן ועד שלשים יום, בין נותנו מכאן ועד עשר שנים:

ב. מעדין אלו באיש פלוני שהיב לחברו מאתים זו, ונמצאו זוממים, לוקין ומשלמין, שלא השם המביאו לידי מכות, מביאו

ליידי תשלומין, דברי רבינו מאיר. וחייבים אומרים, כל המשלים אינו לזה:

ג. מעדין אנו באיש פלוני שהוא חייב מלכות ארבעים, ונמצאו זוממין, לזה שמנים, משום לא מענה ברעה עד שקר (שמות כ), ומושם ועשיהם לו כאשר זם (דברים יט), דברי רבינו מאיר. וחייבים אומרים, אין זה זומין אלא ארבעים. משלשים במנון ואין משלשים במכות. כיצד, העידות שהוא חייב לחברו מעתים זו, ונמצאו זוממין, משלשים ביניהם. אבל אם העידות שהוא חייב מלכות ארבעים, ונמצאו זוממין, כל אחד ואחד לזה ארבעים:

ד. אין העדים נעשים זוממים עד שייזמו את עצמן. כיצד, אמרו מעדין אנו באיש פלוני שברג את הנפש, אמרו לנו הילך אתם מעדין, שהרי נברג זה או ההורג היה עמו אותו היום במקום פלוני, אין אלו זוממים. אבל אמרו להם הילך אתם מעדין, שהרי אתם היעם עמו אותו היום במקום פלוני, הרי אלו זוממים, והברגים על פיהם:

ה. באו אחרים והזימים, באו אחרים והזימים, אכלו מה, כלם יברגו. דברי יהודה אומר, אסתסית היא זו, ואינה נברגת אלא כת בראשונה בלבד:

ו. אין העדים זוממים גהרגין, עד שיאמר הדיון, שהרי האזרקון
אומרים, עד שיברג, שנאמר נפש תהת נפש. אמרו להם חכמים,
והלא כבר נאמר (דברים יט) ועשיתם לו כאשר זם לעשות
להיו, והרי אחיו קים. ואם כן למה נאמר נפש תהת נפש, יכול
משעה שקבלו עדותו יברגו, תלמוד לומר, נפש תהת נפש, לא איינו
גהרגין עד שיאמר הדיון:

ז. על פי שניים עדים או שלשה עדים יימת המית (שם יז), אם
מתיקמת העדות בשים, מה כתוב בשלשה, אלא להזכיר
שלשה לשנים, מה שלשה מזימין את השנים, אף השנים יזמו את
השלשה. ומפני אפלו מאה, תלמוד לומר, עדים. רבינו שמעון אומר,
מה שניים איינו גהרגין עד שיהו שניהם זוממים, אף שלשה איינו
גהרגין עד שיהיו שלשנו זוממים. ומפני אפלו מאה, תלמוד לומר,
עדים. רבינו עקיבא אומר, לא בא השלishi אלא להחריר עליו
ולעשות דינו כיוצא באלו. ואם כן ענש הכתוב לניטף לעובי
עbara בעובי עbara, על אחת כמה וכמה ישלם שקר לניטף
לעושי מצוה בעושי מצוה:

ח. מה שניים נמצא אחד מko קרוב או פסול עדותו בטלה, אף
שלשה נמצא אחד מko קרוב או פסול, עדותו בטלה. מפני אפלו
מאה, תלמוד לומר, עדים. אמר רבינו יוסף, מה דברים אמרים,
בדיני נפשות. אבל בדיני ממונות, תתקיים העדות בשאר. רבינו

אומר, אחד דיני ממונות ואחד דיני גנשות. בזמן שהתרו בך, אבל בזמן שלא התרו בך, מה יעשה שני אחין שראוי באחד שהרג את הנפש:

ט. קיו' שניים רואין אותו מחלון זה ושניים רואין אותו מחלון זה ואחד מתירה בו באמצע, בזמן שמקצתו רואין אלו את אלו, הרי אלו עדות אחת. ואם לאו, הרי אלו שתי עדויות. לפיכך אם נמצאת אחת מכך זוממת, היא והנרגינו והשניה פטורה. רבבי יוסף אומר, לעולם אין הנרגינו עד שהוא פי שני עדים מתרין בו, שנאמר (דברים יז) על פי שניים עדים. דבר אחר, על פי שניים עדים, שלא

תיה סנהדרין שומעת מפני הfragmen:

י. מי שנגמר דין וברח ובא לפני אותו בית דין, אין סותרים את דין. כל מקום שעמדו שניים ויאמרו, מעידין אלו באיש פלוני שנגמר דין בבית דין של פלוני, ופלוני ופלוני עדים, הרי זה יהרג. סנהדרין נocket בארץ ובחוץ לאיז. סנהדרין ההרגת אחד בשבע נקראת חבלנית. רבבי אלעזר בן עזريا אומר, אחד לשבעים שנה. רבבי טרפון ורבבי עקיבא אומרים, אלו הינו בסנהדרין לא נחרג אדם מעולם. רבנו שמואל בן גמליאל אומר, אף הוא מרבי שוכני דמים בישראל:

